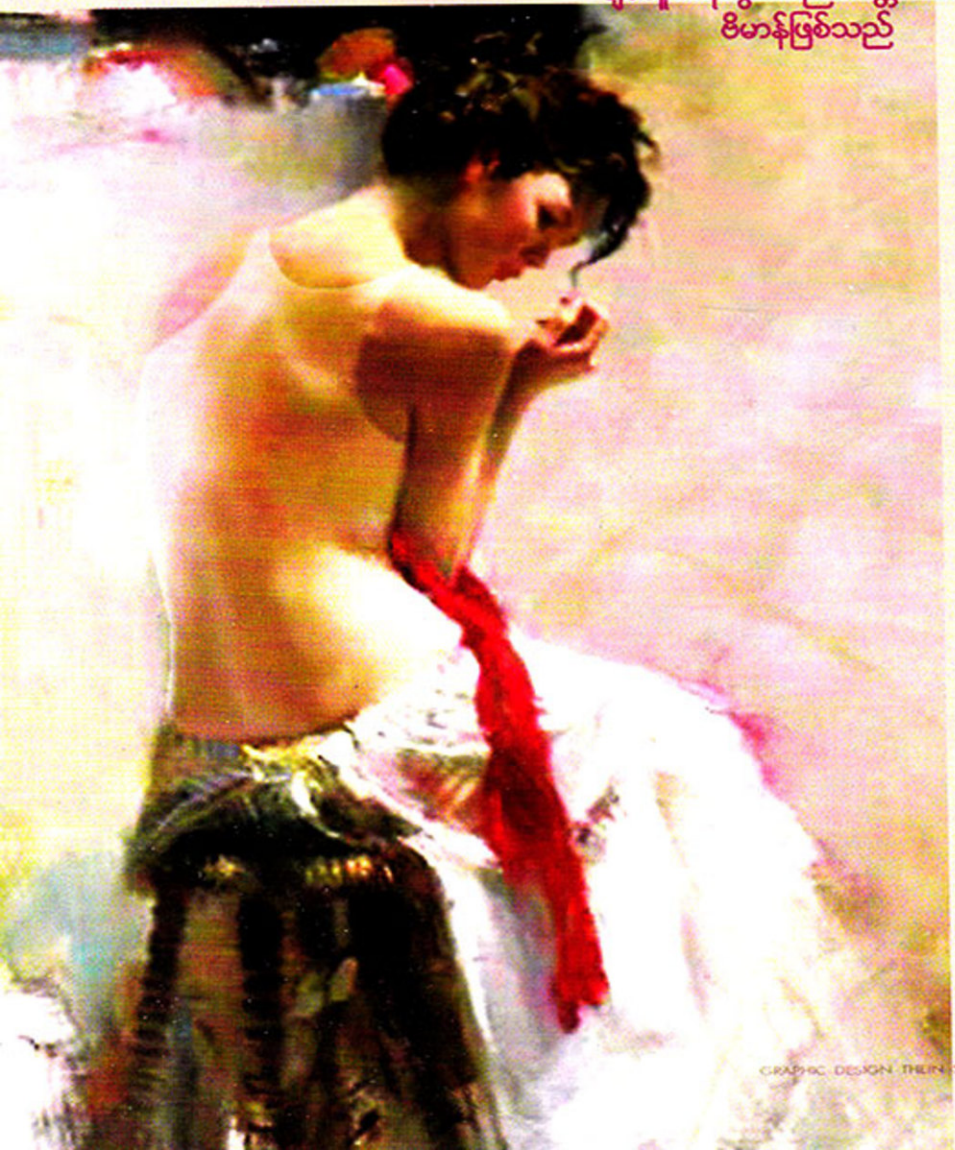

၇၁၆

ချစ်သူ၏ရင်ခွင်သည်မေတ္တာတရား၏
ဗိမာန်ဖြစ်သည်

GRAPHIC DESIGN: THEIN SHWE KYI

အခန်း(၁)

"သူခိုး သူခိုး"

"လိုက်ဟေ့ လိုက်၊ မလွတ်စေနဲ့ "

"မိလို့ ကတော့ အသေသာဆော်၊ ဒီကောင်တွေ ဒီလိုမှ မှတ်မှာ "

"သူခိုး၊ သူခိုး လိုက် လိုက်"

"ဝုန်း"

"ဒုန်း"

"ကျီ"

"ဟာ သွားပြီ"

နှိုင်းယှဉ် ဘရိတ်ကို သေချာအချိန်မီနင်းလိုက်နိုင်ပေမယ့် လမ်းချိုးထဲက ပြေးထွက်လာသော ကောင်လေးကို တိုက်လိုက်မိသလားမသိပေ။ ဟိုးခပ်လှမ်းလှမ်းက လူအုပ်ကြီးကလည်း တုတ်၊ ဓား၊ လက်နက်တွေနှင့် ညာသံပေးကာ လိုက်လာနေ၏။

နှိုင်းယှဉ် တွေဝေစဉ်းစားချိန်မရ။ ကိုယ့်ကားရှေ့မှာ ဒူးလေးထောက်ကာ ရှုံ့မဲ့နေသော အသက် ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်ကောင်လေးကို ကားပေါ်ဆွဲတင်၍ လေးညှို့ကလွှတ်လိုက်သည့် မြားတံလို လှစ်ခနဲမောင်းထွက်လာခဲ့သည် ။

ဒုန်းဆိုင်းအပြေးရောက်လာသော လူအုပ်ကြီးက သူ့ကားနံပါတ်ကို မှတ်လိုက်နိုင်မှာ မဟုတ်။

"ညီလေး ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ၊ ဘယ်ထိသွားလဲ"

"အား ကျွတ် ကျွတ်၊ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်လို့ ဒူးက တော်တော်နာတယ်"

"ပြစမ်းပါဦး၊ ဘယ်လောက်ထိသွားလဲ"

လက်နှင့်ဖိအုပ်ထားသော ဒဏ်ရာကို ကောင်လေးက ရှုံ့မဲ့လျက် ဖွင့်လှစ်ပြ၏။ ဒူးနှစ်ဖက်လုံး ပွန်းပဲ့သွားတာက သွေးချင်းချင်းရဲနေသည် ။ အန္တရာယ်နှင့်လည်း လွတ်ပြီမို့ ကားကိုလူရှင်းသော လမ်းဘေးသစ်ပင်ကြီးအောက်မှာ ထိုးရပ်လိုက်၏။

"မင်းဒဏ်ရာ တော်တော်များ တာပဲကွ၊ ဆေးခန်းသွားမှ ဖြစ်မယ်"

"ရပါတယ် ဒီအနာလောက်ကတော့ သဲသိပ်လိုက်ရင် ဖြစ်ပါတယ်"

"ဟင်"

"အစ်ကို့ကားနဲ့ က ထိရုံလေး ထိတာ၊ ကျွန်တော်က ကြောက်အားကြီးပြီး ပြေးလာတဲ့ အရှိန်နဲ့ ဒူးထောက်ကျသွားတာပါ"

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ၊ ဆေးခန်းတော့သွားရမှာ ပေါ့၊ သဲသိပ်တယ်ဆိုတာ အန္တရာယ်များ ပါ တယ်"

"ဒီလိုဖြစ်ရင် ဒီလိုလုပ်နေကျပါ၊ ဆေးခန်းမှာ ကုန်မယ့်ငွေကိုပဲ ကျွန်တော့်ကိုပေးပါ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဗိုက်အရမ်းဆာနေပြီ၊ အိမ်အတွက် ဆန်လေးဘာလေးလည်း ဝယ်သွားချင်လို့ "

"ဪ"

ရင်ထဲနင့်ခနဲနေအောင် ခံစားလိုက်ရသည်။ ဒီဘဝ ဒီအဖြစ်အပျက် အခြေအနေမျိုးက ကိုယ်တိုင်ကြုံခဲ့ဖူးသည့် လောကဓံပါ။ ကောင်လေး ကို ကိုယ်ချင်းစာစိတ်နှင့် သနားစိတ်ဖြစ်ပေါ်မိကာ

"နီးစပ်ရာဆေးခန်းကို အရင်သွားရအောင်ကွာ၊ ပြီးရင် မင်းကို မုန့်ဖိုး လည်း ပေးမယ်၊ အိမ်အထိလည်း လိုက်ပို့မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"ဟုတ်ကဲ့ အဲလို ဆိုရင်တော့ ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို"

အဝတ်အစားက နွမ်းနွမ်းဖတ်ဖတ်၊ ရုပ်ရည်လေးက ညစ်တီးညစ်ပတ် ဆိုပေမယ့် စကားပြော တာတော့ ယဉ်ကျေးမှုရှိသည် ဟု ပြောရမည်။ ဘဝပေးအခြေအနေအရ ဒီလိုအလုပ်ကိုလုပ်နေရ ပေမယ့် ကိုယ့်တုန်းက လိုပင် အရမ်းကြီး အပေအတေ ဂျလေဘီဆန်နေတာမျိုးမဟုတ်ပေ။

ထိုကောင်လေးကို နီးစပ်ရာ ဆေးခန်းမှာ ဝင်ပို့ပေးပြီး သေသေချာချာ ဆေးကုပေးလိုက်သည်။ ဆရာဝန်က ဒဏ်ရာမပြင်းထန် တာမို့ ဘာမှ အမေးအမြန်း မလုပ်လိုက်ပါ။

အပြန်မှာ တော့ စားသောက်ဆိုင်ကောင်းကောင်း မှာ ဝယ်ကျွေးချင်၍ အကောင်းဆုံးဆိုင်ကို ခေါ်လာခဲ့သည်။

"ညီလေး မင်းလမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်ရဲ့ လား၊ အစ်ကို ချီ ပွေ့ပေးရမလား ညီ"

ဆေးခန်းမှာ တုန်းက ချီပွေ့ပြီးခေါ်သွားတာမို့ မေးလိုက်တော့ ကောင်လေး ခေါင်းယမ်းသည်။

"ရပါတယ် အစ်ကို၊ ပတ်တီးက တင်းနေအောင် ချည်ပေးလိုက်တာမ ဟုတ်တော့ လျှောက်လို့ ရပါတယ်"

ရတယ်ဆိုပေမယ့် ဆိုင်ထဲထိ တွဲခေါ်လာခဲ့သည်။ ဆိုင်ထဲက လူတွေ

ကတော့ စတိုင်ကျကျ လူကံထံပုံစံနှင့်သူ့ကို ဒီလိုအပေအတေကောင်
လေးခေါ်လာလို့ အထူးအဆန်းဖြစ်နေကြဟန်တူသည်။ သူကတော့ ဘ
ယ်သူ့ကိုမှ ဂရုမစိုက်ပါ။

သီးသန့်ခန်းလေးထဲမှာ နေရာယူလိုက်ပြီး အကောင်းဆုံးအစားအ
သောက်တွေ မှာ ပေးလိုက် သည်။ ။ အစားအသောက်တွေရောက်လာသ
ည့်အခါမှာ ပန်းကန်ထဲကို ဟင်းတွေ သေချာခပ်ထည့် ပေးရင်း

"စား ညီလေး၊ ညီလေးနာမည်က ဘယ်သူလဲ"

"ဆက်ပိုင်ဖြိုးပါ အစ်ကို"

"မင်းမှာ မိဘတွေရှိတယ်မဟုတ်လား၊ ဒီလိုလုပ်တာ မင်းမိဘတွေမ
သိဘူးလား"

"မိဘတွေရှိရင်တော့ ဒီအလုပ်ကိုခိုင်းမယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်
လည်း ကျောင်းနေရမှာ "

"ဟင် မင်းမှာ မိဘတွေမရှိတော့ဘူးလား၊ ဒါဆို မင်းအခု ဘယ်သူနဲ့
နေတာလဲ"

"မမနဲ့ နေတာ၊ မမက မျက်စိမမြင်ဘူး"

"ဟာ မျက်စိမမြင်ဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့ လဲ မွေးရာပါလား"

ဒီကောင်လေးဘဝကို စိတ်ဝင်စားကာ ပလုတ်ပလောင်း အငမ်းမရ
စားနေတာကို အားမနာ နိုင်ပဲ မေးခွန်းတွေထုတ်နေမိသည်။ ။
ဆက်ပိုင်ဖြိုးက လည်နင်နေတာကို ရေသောက်ကာရှင်းပြီး

"မွေးရာပါ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်မှာ မိသား
စုလိုက် ဘုရားဖူး ထွက်ကြတယ်ဗျ၊ အဲဒီမှာ ကားမှောက်တာ အဖေနဲ့ အ

မေက နေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီးဆုံးတယ်၊ မမက မျက်လုံးကွယ်တယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ကံကောင်းလို့ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ဒဏ်ရာရတယ်၊ အဲဒါကြောင့် မမကို ကျွန်တော်လုပ်ကိုင်ကျွေးနိုင်သေးတာပေါ့"

"မင်းတို့ လူသေတာ လျော်ကြေးတွေ ဘာတွေမရဘူးလား၊ အဲဒါနဲ့ မင်းအစ်မကို မျက်လုံး ခွဲစိတ်တာတွေ ဘာတွေ ဆေးမကုသဘူးလား"

"ဖြစ်ဖြစ်ချင်းတော့ ဆေးကုပေးပါတယ်၊ နောက်တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘက်က သေချာလိုက် လုပ်ပေးမယ့်လူကြီးတွေမရှိတော့ ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်ပဲ ထားခဲ့ကြတာ"

"ဆိုးလိုက်တာ၊ လူတွေဖြစ်ပြီး လူမဆန်ကြဘူးကွာ၊ လူမမယ်က လေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက်ဒုက္ခရောက်မယ်ဆိုတာ ကိုယ်ချင်းမစာကြဘူး၊ မင်းတို့ မောင်နှမ အရမ်းကို ဒုက္ခရောက် ခဲ့ကြမှာ နော်"

ကောင်လေးက စားရင်းသောက်ရင်း ခေါင်းညိတ်ပြတော့ ကိုယ့်အဖြစ်နှင့်ကိုယ်ချင်းစာကာ မျက်ရည်များ ပင် ဝဲလာသည့် ။

ကောင်လေးကတော့ ဒီလောကဓံကို ခံနိုင်ရည်ရှိနေပုံပေါ်ကာ

"မမ မျက်စိမြင်လို့ မောင်နှမနှစ်ယောက် အတူတူလုပ်ကိုင်စားနိုင်ရင်တော့ ဒီလောက် ဒုက္ခ ရောက်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗျ၊ မမက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းအရမ်းတက်စေချင်တာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း မမကို မျက်စိအရမ်းပြန်မြင်စေချင်တာ၊ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝက မလွယ်ပါဘူးဗျာ"

"မင်းအစ်မက မင်း ဒီလိုသူခိုးအလုပ်လုပ်နေတာ သိလား"

"သိရင် မမကဆူမှာ ပေါ့ အစ်ကိုရ ကျွန်တော့်ကို၊ ရေခဲချောင်းရောင်းတယ်၊ ဈေးထဲမှာ သူများ ခိုင်းတာ တောက်တိုလုပ်တယ်၊ ဒီလောက်ပဲသိ"

တယ်၊ မမလည်း အလကားတော့ မနေရှာပါဘူး၊ သူများ အိမ်တွေက အဝတ်လျှော်ခိုင်းရင် အဝတ်လျှော်တယ်၊ အိမ်လစာရအောင်လို့ လေ"

"မျက်စိမမြင်ဘဲ ဘယ်လိုလုပ် အဝတ်လျှော်လဲ"

"ကျွန်တော်က အဲဒီအိမ်ကိုလိုက်ပို့တယ်၊ ရေဆွဲပေးတယ်၊ အဝတ်လှမ်းပေးရတယ်၊ မမကတော့ မျက်စိမြင်တဲ့ သူတွေထက်ကို လက်ကိုအားစိုက်ပြီး ဖြူအောင်လျှော်နိုင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်နေရာက အမည်းကွက်ဖြစ်နေတယ်၊ ပိုမည်းတယ်ဆိုတာ မမြင်ရတော့ စိတ်တိုင်းမကျဘဲ အပြောအဆိုခံရတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်တော်ဒီအလုပ်ကိုလုပ်ဖြစ်သွားတာ"

"တခြား ရိုးရိုးသားသား ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ် အလုပ်တွေရှိရဲ့သားနဲ့ ကွာ၊ သူများ ဥစ္စာ ခိုးတာတော့ မကောင်းပါဘူး"

ကောင်လေးက စားသောက်ခြင်းကိုရပ်ပစ်လိုက်၏။ ပေရေနေသော နှုတ်ခမ်းတွေကို သူကမ်းပေးသော တစ်သျှူးနှင့်မသေမသပ်သုတ်၍

"လူတွေက မရှိခိုးနီးမလှ စုန်းမျိုးလို့ ထင်ကြတာ အစ်ကို၊ ကျွန်တော် အစက တောင်းစား တာပါ"

"ဘာ"

ဒါလည်း တူနေတာမို့ အထိတ်တလန့်ဖြစ်ရ၏။ တောင်းစားရင်းက ခိုးစားရသည့်ဘဝရောက်ရ တာ လူတွေကြောင့်ပင်။

ကောင်လေးပြောတာ နားစွင့်မိတော့

"မိဘတွေလက်ထက်ကတည်းက ကျွန်တော်တို့ က အိမ်ငှားနေရတာ၊ အဖေနဲ့ အမေဆုံးတော့ ဘာအမွေမှ မကျန်ခဲ့ဘူးလေ၊ အဲဒီတော့ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားဖို့ ဘယ်အရင်းအနှီး ရှိပါ့မလဲ"

"အဲဒါနဲ့ တောင်းစားတယ်၊ မလောက်တော့ ခိုးတယ် အဲလိုလား"

"တောင်းစားလို့ မလောက်ဘူးဆိုတာက ကျွန်တော့်ကို ကျောင်းမနေ ချင်လို့ အလုပ်မလုပ် ချင်လို့ တောင်းစားနေတယ်လို့ လူတွေကထင်ကြ တာလေ၊ ဘာကြောင့် ကျောင်းမချိန်မှာ မနေရပဲ တောင်းစားနေရလဲ ဆိုတာ စာနာမပေးကြဘူး၊ မိဘတွေကပဲ လိမ်ညာတောင်းခိုင်းနေသလို လို၊ ပြီးတော့ ရိုးရိုးသားသား မရှိလို့ အဆင်မပြေလို့ တောင်းစားတာကို နိုင်ငံတော်ကို ပုန်ကန်နေ သလိုလိုနဲ့ အဖမ်းခံရတယ်၊ သူတောင်းစား ပ ပျောက်ဖို့ ဆိုလား ဘာလားပဲ"

"ဪ"

"အဲဒီတော့ အစ်ကိုစဉ်းစားကြည့်၊ ကျွန်တော်တို့လို အဆင်မပြေတဲ့ သူအတွက် တောင်းစားလို့ မရရင် ခိုးစားရုံပေါ့"

"ဒါအမှန်ပေါ့ကွာ"

သူ စိတ်ပါလက်ပါ ထောက်ခံလိုက်မိသည် ။ သူတုန်းကလည်း ဒီလိုပါပဲ။ လူတွေရဲ့ အထင်သေး နှိမ့်ချခံရသည် ။

အစော်ကားခံရသည် ။ နောက်ဖေးလမ်းကြားတွေထဲ ဘူးခွံခွက်ခွံ ကောက်လျှင် ထဘီသူခိုးဟု စွပ်စွဲကာ ရိုက်ပုတ်လွှတ်၏။ နောက်တော့ လူတွေမသိအောင်လုပ်ရင်းနှင့် သူခိုးဘဝရောက်လာသည် ။

သူ့မှာ တော့ ဒီကောင်လေးလို အစ်မဆိုတာမရှိပါ။ အဖေက အဆင် မပြေမှုတွေကြောင့် ချမ်းသာချင်စိတ်နှင့် သူများက ရွှေတူးကျောက်တူး ခေါ်တာကို အမြော်မြင်ကြီးစွာလိုက်သွား၏။ သူ ရှစ်နှစ်သားအရွယ် လောက်က ထွက်သွားလိုက်တာ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်လောက်မှ ငွေ လေး အနည်းငယ်နှင့် ငှက်ဖျားမိကာ ပြန်ရောက်လာ၏။

နောက် နည်းနည်းနေပြန်ကောင်းလာတော့
တစ်ခေါက်ပြန်ထွက်သွားသည်။ ။

"သိန်းတင် သားကို ဂရုစိုက်ပါ။ ငါဒီတစ်ခေါက် သူဌေးဖြစ်ပြီး ပြန်
လာမှာ ပါဟာ။ ငါ့သားလည်း ပညာတတ်ကြီးဖြစ်ရမယ်၊ နင်လည်း သူ
ဌေးမကြီးဖြစ်ရမယ်၊ ငါကတော့ ဝန်ထမ်းတွေအများကြီး ခန့်ထားနိုင်တဲ့
လုပ်ငန်းရှင်သူဌေးကြီးပေါ့ဟာ။ တို့ အတူတူသွားတဲ့ သုံးယောက် လုပ်ကွ
က်တစ်ခု တွေ့ထားတယ်၊ အောင်မြင်ရင်တော့ အသက်နဲ့ ရင်းရရင်တော
င် တန်တယ်သိလား၊ တစ်ချီတည်း သူဌေးဖြစ်ခွေးဖြစ်ပဲ"

အဖေပြောသွားခဲ့တာ အတိတ်နိမိတ်ပြေးသည် ဟု ပြောရမည်။ အ
မေ ဘယ်လိုတားတား ထွက်သွားဖြစ်အောင် ထွက်သွားသော အဖေဆီ
က သိပ်မကြာလှသော ကာလမှာ ပင် ဆုံးဖြီဟူသည့် သတင်းကိုကြားရ
သည်။ ။

ထိုသတင်းကြားတော့ သိပ်ခံစားမှုမလွယ်သေးသော သူ့အတွက် ဘာ
မှ မဖြစ်ပေမယ့် အမေ ကတော့ ယောက်ျားကိုချစ်သောစိတ်နှင့် မအိပ်နိုင်
မစားနိုင် ရူးကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ သူ့ဘဝက ကူကယ်ရာမဲ့။ အရင်လို အမေက သူ့ကိုဈေး
ရောင်းပြီး ကျောင်းထား မပေးနိုင်။ ယောက်ျားပြန်လာနိုးနိုး စိတ္တဇဖြစ်
နေသော အမေအတွက် သူကသာ အမျိုးမျိုးသော အလုပ်တွေလုပ်၍ ငွေ
ရှာခဲ့ရသည်။ ။

အမေ ထမင်းစားဖို့ ၊ အမေဆေးဖိုး။

လူမမယ်အရွယ်လေးနှင့်မလိုက် သူ့အမျိုးမျိုးဒုက္ခတွေ့ကြုံခဲ့ရသည်။ ။
အသိစိတ်ဝင်သည့် အခါမျိုးမှာ အမေ သူ့ကိုဖက်ပြီးငို၏။ ကျန်သည့်အချိ
န်အများ ဆုံးမှာ တော့ အဖေ့ကိုလွမ်း တမ်းတ သည့်ဝေဒနာဖြင့် စိတ်နှင့်

ကိုယ်မကပ်ပေ။

"အစ်ကို"

"ဟင် ဘာ ဘာလဲ ညီလေး"

"အစ်ကို စကားပြောရင်းနဲ့ အရမ်းငြိမ်သွားလို့ ၊ အိမ်အကြောင်း တွေးနေတာလား၊ ကျွန်တော့်ကို ဒီလိုလိုက်ကျွေးရလို့ အိမ်ပြန်နောက်ကျ လို့ လား"

"မဟုတ်ပါဘူး တခြားတွေးစရာလေးရှိသွားလို့ ပါ၊ စားလေ ညီ ဝပြီ လား၊ ဟင်းတွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်"

"ကျွန်တော် ဗိုက်တင်းသွားပါပြီ၊ ကျန်တာလေး မမဖို့ ယူသွားလို့ ရမ လားဟင် အစ်ကို"

"ညီလေး စိတ်ကြိုက်စားပါကွ၊ အစ်ကို အသစ်ဝယ်ပေးပါ့မယ်"

"အစ်ကိုက သူဌေးလားဟင်"

"ဟင်"

"ကားအကောင်းစားကြီးလည်း စီးနိုင်တယ်၊ ကျွန်တော့်ကို ဆေးလ ညှင်း ကုပေးတယ်၊ ဒီလို အကောင်းစား အစားအသောက်တွေလည်း လို က်ကျွေးနိုင်တယ်"

ကလေးအတွေးနှင့် မေးနေတာ သူခေါင်းညိတ်လိုက်လို့ ဖြစ်ပါရဲ့ လား။ ဒါပေမဲ့ ဟိုတစ်ချိန်က ဘာဖြစ်ဖြစ် အခုချိန်မှာ တော့ သူက သူဌေး တစ်ယောက်လို့ အများကအထင်ခံနေရသူပါ။ ရတနာ တိုက်ပိုင်ရှင် သူ ဌေးကြီး ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်ရဲ့ ယုံကြည်အားကိုးခံရသော မွေးစားသား မ ဟုတ်ပါလား။ ဒါကြောင့်မို့

"ဆိုပါတော့ကွာ၊ အခု အစ်ကိုက မင်းကို နောက်နေ့တွေ မသက်သာ ရင် ဆေးထပ်ကုပေးမယ်၊ စားစရာတွေလည်း ကျွေးမယ်၊ သုံးဖို့ စွဲဖို့ လည်း ငွေပေးလိုက်မယ် ဟုတ်ပြီလား"

"တ တကယ်လား အစ်ကို၊ အစ်ကို့လောက် သဘောကောင်းတဲ့ သူ တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးဘူး၊ အစ်ကိုကားနဲ့ တိုက်မိတယ်ဆိုပြီး ကျွန်တော်က ရဲကိုသွားတိုင်မှာ စိုးလို့ လာဘ်ထိုးတာလားဟင်"

"မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အစ်ကိုကားနဲ့ တိုက်မိတယ်ဆိုလည်း မင်းမှာ ဒဏ်ရာမှ မပြင်းတာ၊ မုန့်ဖိုး နည်းနည်းပါးပါး ပေးလိုက်ရင် ရပြီပေါ့ကွ၊ ဒီလိုအလုပ်ပျက်ခံနေပါ့မလား၊ အခုက အစ်ကိုကမင်းဘဝ လေးကို စာနာလို့ ပါ၊ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်လေးနဲ့ ကျောင်းမနေရပဲ အစ်မအပေါ်သိတတ်ပြီး ဒီလိုတွေ ရှာဖွေကျွေးနေတာလည်း သနားတယ်"

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ် အစ်ကိုရယ်၊ လူတိုင်းက အစ်ကို့လို လူစိတ်မရှိကြဘူးထင်တယ်၊ စာနာတယ်တို့ သနားတယ်တို့ ဆိုတာက ကျွန်တော် အခုမှ ကြားဖူးတာ၊ လူတော်တော်များများက ကျွန်တော်တို့ လိုလူတွေကို နှာခေါင်းရှုံ့ အထင်သေးချင်ကြတာလေ"

"ဒါသဘာဝပဲ ညီလေးရယ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ အပြစ်မမြင်ပါနဲ့ ၊ ကိုယ်ပြုခဲ့တဲ့ ကံအကျိုးပေးပဲ မဟုတ်လား"

သူ့ရဲ့ နှစ်သိမ့်မှုက ဒီကောင်လေးအတွက် အားဖြစ်စေချင်သည် ။
လောကဓံကို အရှုံးပေး လိုက်မှာ စိုးလို့ ပါ။

ဘဝဆိုတာ နိမ့်တစ်ခါမြင့်တစ်လှည့်။

ဒီကောင်လေးလည်း သူ့လိုကယ်တင်ရှင်ရှိမလာဘူးလို့ ပြောလို့ မရနိ

င်ဘူး မဟုတ်လား။ အခု ကိုယ့်ဘဝက ဟိုးတုန်းက ဘဝနှင့်တခြားစီပါ။

မိုးနဲ့ မြေလို ကွာခြားသွားနိုင်တဲ့ ကံကြမ္မာကို
ဘယ်သူမြင်နိုင်သိနိုင်မှာ လဲ။

အခန်း(၂)

"ညီလေး မင်းအိမ်လိပ်စာ ပြောဦးကွ၊ လမ်းတွေမှားနေဦးမယ်"

"အိမ်အထိလိုက်မပို့ပါနဲ့ အစ်ကို၊ ကျွန်တော်တို့ နေတဲ့ နေရာက ကား ဝင်ရတာ ခက်တယ်၊ ချိုင့်တွေခွက်တွေချည်းပဲ၊ အစ်ကိုကို အားနာလို့ ပါ"

"ကားဝင်မရတဲ့ နေရာကျ လမ်းလျှောက်တာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ့်ကားနဲ့ တိုက်မိပြီး ဒီအတိုင်း ပစ်စလက်ခတ်တော့ မလွှတ်လိုက်နိုင်ပါဘူး၊ မင်းလည်း လမ်းကောင်းကောင်း လျှောက်နိုင်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ပြီးတော့ တာဝန်မဲ့သလို အဖြစ်မခံနိုင်လို့ ပါ"

"အစ်ကို တာဝန်မမဲ့ပါဘူးဗျာ၊ အခု မမအတွက် စားစရာတွေဝယ်ပေးလိုက်တယ်၊ ငွေလည်း ပေးတယ်၊ နောက်နေ့လည်း ဆေးကုပေးဖို့ လာဦးမယ်ဆိုတာ တော်တော်ကျေးဇူးတင်စရာကောင်း နေပါပြီ"

"မင်းက အရမ်းစကားပြောတတ်တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်းအစ်မနာမည်က ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

"မမ ထနောင်းရိပ်ပါ အစ်ကို"

"ထနောင်းရိပ်"

နာမည်ကို သံယောင်လိုက်ရေရွတ်မိရင်း ထနောင်းရိပ်ဆိုတာ ဘယ်လိုလုပ် အေးမြနိုင်ပါ့ မလဲလို့ အတွေးဝင်၏။ ပညတ်သွားရာ ဓာတ်သက်

ပါဆိုသည့်စကားလည်း ရှိသည် မဟုတ်လား။

ကောင်လေးပြောသည့်နေရာက မြို့ထဲနှင့်အတော် အလှမ်းဝေးသည့်
နေရာမှ တစ်နာရီကျော်မျှ မောင်းရလေသည် ။
နောက်ဆံတင်းရမည့်အကြောင်းအရင်းတွေ ရှိပေမယ့် ဖုန်းကိုစက်ပိတ်
ကာ ကောင်လေးအတွက်ပဲ အာရုံစိုက်ထားလိုက်၏။

"အစ်ကို ရှေ့ကလမ်းဆိုရင် ကားဝင်လို့ ခက်သွားပြီ၊ အစ်ကိုကားက
အကောင်းစားကြီး ဆိုတော့ ချိုင့်တွေခွက်တွေထဲ မောင်းရင်
နှမြောစရာကြီးဗျ"

"တော်တော်ဝေးသေးလား"

"အင်း အဲဒီလမ်းချိုးအဆုံးပဲ"

"အိမ်လေးတွေက သေးသေးလေးတွေနော်"

"ကျူးကျော်လို့ ခေါ်မလားပဲ၊ ဂရံအမည်ပေါက်တွေမရှိဘူးလေ၊ ဒါ
တောင် ငှားစားနေကြတာ၊ တကယ်ဆင်းရဲတဲ့ သူတွေက ဒီလိုနေရာမျိုး
မှာ ဝါးအိမ်လေးဆောက်ဖို့ တောင် လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကို သူ
ဌေးတွေက မြေနေရာတွေဝယ်ပြီးတဲ့ အိမ်ဆောက်ငှားစားကြတာလေ၊
ဒါလည်း တည်မြဲတာမဟုတ်ပါဘူး၊ ဒီနေရာမှာ လူအနေများ လို့ စည်
လာပြီဆိုရင် သူဌေးတွေက တိုက်တွေ ဆောက်ဖို့ စက်ရုံတွေဆောက်ဖို့ စီ
မံကိန်းတွေနဲ့ ဇွတ်ဖယ်ခိုင်းတော့တာပဲ"

"ဪ"

သူနဲ့ အမေလည်း ဒီလိုဒုက္ခတွေခံခဲ့ရဖူးတာပါပဲ။ ဧရပ်ကြို၊
ဧရပ်ကြား ဘုရားတန်ဆောင်းတွေ မှာ တောင် အိပ်ခဲ့ဖူးသေးတာ။ ကော
င်လေးကို သနားစိတ်ဖြင့် ကားကိုမညှာတာနိုင်ပဲ ရအောင် မောင်းဝင်

လာခဲ့သည်။ ။

"ရပြီ အစ်ကို၊ ဟိုရှေ့က မိုးကာအပြာအစုတ်လေး ကာထားတဲ့ အိမ်ပဲ
"

ကောင်လေး လက်ညှိုးထိုးပြရာ ကြည့်လိုက်တော့ မိုးမလုံ လေမလုံ
နေမြင်လမြင်တဲလေး ပင်။ သူ့ကားဝင်လာတည်းက ထွက်ကြည့်နေကြ
သော လူတွေက ကောင်လေးအိမ်ထဲ သူဝင်လိုက် သောအခါ တအံ့တဩ
စပ်စုအတင်းပြောနေကြသည်။ ။

"အစ်ကို လာပါ၊ အစ်ကိုထိုင်ရအောင် ခင်းပေးဖို့ ဖျာလည်း မရှိဘူး"

"ရပါတယ် ညီ၊ အစ်ကိုကို အားမနာပါနဲ့ "

"မမရေ"

"မောင်လေး ပြန် လာပြီလား၊ ဘယ်သူပါလာတာလဲဟင်"

အသံကိုနားစွင့်ရင်း လှမ်းမေးလိုက်သော ကောင်လေးရဲ့ အစ်မက စ
မ်းတဝါးဝါးဖြင့် သူတို့ အနားကို လျှောက်လာ၏။ ကောင်လေးက သူ့အ
စ်မလက်ကိုသွားတွဲပြီး ကြမ်းခင်းမှာ ထိုင်ခိုင်းကာ

"ဒီအစ်ကိုကားနဲ့ ကျွန်တော် တိုက်မိလာလို့ ဒီအစ်ကိုက
ဆေးကုပေးပြီး လိုက်ပို့တာ မမ"

"ဟင် ကားတိုက်မိတယ်၊ ဘယ်ထိသွားလဲ ဘယ်လောက်များ လဲဟင်
"

ကောင်လေးမျက်နှာကို ဟိုစမ်းဒီစမ်းဖြင့် စိုးရိမ်ကြီးစွာ မေးနေရှာသ
ည်။ ကောင်လေးက သူ့အစ်မ လက်ကလေးကိုဆုပ်ကိုင်ပြီး

"ကျွန်တော် ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး မမရဲ့ ၊ ဒူးခေါင်းလေးနည်းနည်းပဲ ပွ

နီးသွားတာပါ။ အဲဒါ ဒီအစ်ကိုက ဆေးခန်းလည်း လိုက်ပို့တယ်၊ အစား အသောက်တွေ ကျွေးလည်း ကျွေးတယ်၊ ဝယ်လည်း ပေးလိုက်တယ်၊ မုန့်ဖိုးလည်း တစ်သိန်းပေးတယ်"

"ဟင် တစ် တစ်သိန်းပေးတယ်၊ ငွေတစ်သိန်းပေးတယ်"

တအံ့တဩလေး မေးနေပုံက မယုံမရဲလေ။ မျက်နှာလေးကလည်း ဖူးဖူးသန့်သန့်လေးပါ။ မောင်နှမနှစ်ယောက်လုံး ရုပ်ရည်လေးတွေ သန့်ပြန့်ပါလျက်နှင့် ကံတွေဆိုးလိုက်ကြတာ။

"ညီလေး မင်းအစ်မကို ဒါတွေပေးလိုက်ဦးလေ"

"မမ ဒီမှာ အစားကောင်းအသောက်ကောင်းတွေပါလာတယ်ဗျ၊ ကျွန်တော် ပန်းကန်ထဲ ထည့်ပေးမယ်နော်"

"နေပါဦး မောင်လေးရယ်၊ ဒီကအစ်ကိုကို ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောပါဦးမယ် ဟိုလေ"

"ကိုယ့်နာမည် နှိုင်းယှဉ်ပါ၊ ကျေးဇူးတင်စရာမလိုပါဘူး၊ ဒီကညီလေးက ကိုယ့်ရဲ့ ပေါ့ဆမှု ကြောင့် ဖြစ်သွားတာပါ၊ အဲဒီအတွက် ကိုယ့်မှာ တာဝန်ရှိပါတယ်"

ကောင်လေး ဘာလုပ်တယ်ဆိုတာ မသိစေချင်၍ ကိုယ့်အပြစ်ပဲ ပုံချလိုက်သည် ။ ထနောင်းရိပ်က သူရှိသည့်ဘက်ကိုမှန်း၍ လက်အုပ်လေးချီ၍

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ အခုခေတ်မှာ ကားတိုက်ပြီးရင်တောင် ကားသမားတွေ တာဝန် မယူဘဲ ထွက်ပြေးတတ်ကြတယ်လို့ ကြားပါတယ်၊ ကျွန်မတို့ မောင်နှမ ဒီလိုဘဝရောက်ရတာလည်း တာဝန်မဲ့တဲ့ သူတွေကြောင့်ပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ ညီလေးဆီက ကြားပြီးပါပြီ၊ စိတ်မကောင်းပါဘူး ထနောင်း၊ ညီလေးရှိနေသေး တော့ ထနောင်းအတွက် တော်သေးတာပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကိုနှိုင်း၊ အဲလိုခေါ်လို့ အဆင်ပြေရဲ့ လားမသိဘူး၊ ထနောင်းထက် အသက်ငယ်လား ကြီးလားမသိဘူးနော်"

"ကိုယ့်အသက် နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ပါ"

"ဪ ထနောင်းထက် နှစ်နှစ်လောက်ကြီးတာပဲ၊ ကိုနှိုင်းလို့ ခေါ်မယ်နော်"

"အင်း ထနောင်းကြိုက်သလိုခေါ်ပါ၊ ဒါဆို ကျွန်တော့်ကို ပြန်ခွင့်ပြုပါဦး"

"ဪ ဟုတ် ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ မောင်လေး ဧည့်သည် ကိုလိုက်ပို့ဦးလေ၊ ဒီအထိလိုက်လာတာ အားနာပါတယ်"

"ရပါတယ် ထနောင်း၊ ညီလေး လိုက်မပို့နဲ့ တော့၊ မမကိုသာ စားစရာတွေသေချာထည့်ပြီး ကျွေးလိုက်တော့နော်၊ နောက်ရက်ကျမှ ညီလေး အနာသက်သာလား အစ်ကို ထပ်လာကြည့်မယ်၊ ဒီကြားထဲ ဘာအလုပ်မှ မလုပ်ဘဲ အိမ်မှာ နားဦးပေါ့"

"ဟုတ်ကဲ့ ကျေးဇူးပါပဲ အစ်ကို တဲ့တာ"

ဆက်ပိုင်ဖြိုးလေးက တဲ့တာပြတော့ ထနောင်းရိပ်ကပါမှန်း၍ လက်လေးပြ၏။ မောင်နှမ နှစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝလေးကိုမြင်တော့ ရင်ထဲတကယ်မကောင်းပေ။

ငယ်ဘဝကိုပါပြန်အမှတ်ရစေလျက် မျက်ရည်ပါဝဲမိသည် ။ တကယ်တော့ ဒီဘဝ ဒီအခြေအနေ ဖြစ်လာတာ သူဆယ့်ငါးနှစ်သားအရွယ် လောက်မှာ မွေးစားလိုက်သော ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်ရဲ့ ကျေးဇူး ကြောင့်ပါ။

သူတောင်းစားလို့ မလွယ်တော့ ခိုးစားသည်။ ခိုးစားဖို့ မလွယ်တော့ ခါးပိုက်နှိုက်၏။ အမေ့အတွက် စားဖို့ သောက်ဖို့ လိုတိုင်း ဒီအလုပ်ကို မလုပ်ချင်ဘဲ လွယ်သလိုလုပ်ခဲ့သည်။ ။

တစ်နေ့မှာ အမေ မိုးထဲလေထဲလျှောက်သွားရင်းနှင့် အအေးပတ်ကာ အတော်လေး နေမကောင်းဖြစ်ခဲ့သည်။ ။ သူ အမေ့အတွက် ဆေးဖိုးရှာရတော့မှာ မို့ ဆူးလေနှင့်မြောက်ဥက္ကလာ ပြေးသော ဘတ်(စ်)ကားပေါ်မှာ တွေဝေမနေဘဲ ခါးပိုက်နှိုက် ဖြစ်၏။ သတိထားမိသွားသော လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဝိုင်းဝန်းထိုးကြိတ် ရိုက်ဖို့ ပြင်နေစဉ်မှာ သူကားပေါ်က ဆင်းပြေးခဲ့သည်။ ။ ပစ္စည်းပိုင်ရှင်နှင့် ကားပေါ်က လူတချို့ပြေးဆင်းလိုက်လာတော့ အသက်လုကာ ပြေးရသည်။ ။

ထိုအချိန်မှာ ပဲ ကယ်တင်ရှင် ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်နှင့်တွေ့ခဲ့ရခြင်းပင်။

"ကောင်လေး ဒီကားပေါ်တက် မြန်မြန်တက်"

ထိုကယ်တင်ရှင်ရဲ့ အသံကို သူတစ်သက် ဘယ်တော့မှ မမေ့။

ဒါပေမဲ့ ထိုအချိန်က အမေ့ရဲ့ အသက်ကိုတော့ သူမမိခဲ့ပေ။ အိမ်အထိလိုက်ပို့သော ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်က အကြောင်းစုံသိသွားပြီး သူ့ကို ဒီနေ့ထိ သားအရင်းတစ်ယောက်လို မွေးစားခဲ့ တာပါ။ ချက်ချင်းကြီး မိုးနဲ့ မြေလို ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သော ကံကြမ္မာကို သူအခုထိမယုံနိုင်။

ဘယ်အချိန်မှာ ဘယ်လိုပြောင်းလဲသွားနိုင်သေးလဲဆိုတာ ရင်တထိ တိထိတ်နှင့်ပဲ ...။

အခန်း(၃)

"ဒါကဘယ်အချိန်ရှိနေပြီလဲ"

အိမ်အဝင်ဝက စူးခနဲ ထွက်လာသောအသံကြောင့်
နှိုင်းယှဉ်ခြေလှမ်းတွေ တုံ့ခနဲဖြစ်သွားရ သည် ။

"မြူမှုန်ခြယ်"

အသံတိတ်ရေရွတ်မိကာ သူမကိုကျော်ဖြတ်၍ အိမ်ထဲဝင်လို့ မရဘူး
ဆိုတာ သူသိနေသည် ။ မာန်မာနတွေအပြည့်ဖြင့် လှပကျော့ရှင်းသည့်
ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်ရဲ့ သမီးပါ။

"ဒီအိမ်က နင်ဝင်ချင်တဲ့ အချိန်ဝင်၊ ထွက်ချင်တဲ့ အချိန်ထွက်လို့ ရတဲ့
သာလာယံဇရပ်များ မှတ်နေလား၊ ကုမ္ပဏီကပြန်ချိန်က ညနေငါးနာရီ
ကတည်းက၊ အခု နင်ပြန်ရောက်လာတာ ညကိုးနာရီကျော်နေပြီ၊ ဖေဖေ
က ဘာဖြစ်နေလဲဆိုပြီး စိုးရိမ်လို့ ဖုန်းဆက်တော့လည်း နင်ဖုန်းပိတ်
ထားတယ်၊ နင် ဘာသဘောလဲ နှိုင်းယှဉ်"

"လမ်းမှာ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်သွားလို့ ပါ၊ အဲဒါ ဖြေရှင်းနေတာနဲ့ "

"ဘာ အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်တယ်၊ လူကိုတိုက်မိတာလား၊ ဘာကိုတိုက်မိ
တာလဲ၊ ကားဘာဖြစ်သွား သေးလဲ"

လူကို အကောင်းအတိုင်းမြင်ရလို့ ကားကိုစိုးရိမ်တာလားမသိပေ။

ပျာပျာသလဲ ကားကို လှည့်ပတ်ကြည့်ပြီးမှ သူ့ဆီကိုပြန်လျှောက်လာကာ

"ဒီကားတန်ဖိုး နင်မသိဘူးလား၊ ကားကို နမော်နမဲ့မောင်းရသလား ဟဲ့၊ နင့်ကိုယ်နင် ဒီကားလောက် တန်ဖိုးရှိနေပြီလို့ ထင်လို့ လား"

ပြောသမျှစကားက ရင့်ရင့်သီးသီး။ ဒီအိမ်ကြီးကို စရောက်ကတည်းက မြူမှုန်ခြယ်ရဲ့ မောက်မောက်မာမာ ဆက်ဆံမှုကိုခံရတာပါ။ ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်က သားအရင်းလို အားကိုးယုံကြည် ချစ်ခင်ပေမယ့် မြူမှုန်ခြယ်က အဆင့်အတန်းခွဲကာ မောက်မာရိုင်းစိုင်းချင်သည် ။ ဒါပေမဲ့ သူ သည်းမခံလို့ မဖြစ်ပါ။

"သမီးက မိတဆိုးလေးကွ၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အလိုလိုက်ထားလို့ ဆိုးချင်တယ်၊ ဖေဖေကလည်း စီးပွားရေးလုပ်ငန်းတွေဘက်ပဲ အာရုံရောက်နေတော့ သမီးကို ဆုံးမသွန်သင်တာမျိုး ဂရုတစိုက် မလုပ်နိုင်ခဲ့ဘူး၊ အိမ်အကူတွေနဲ့ ပဲ မျက်နှာလွှဲထားတော့ စိတ်တိုင်းမကျစရာတွေပဲ များခဲ့တယ်၊ သားက အဲဒါကို ခွင့်လွှတ်နားလည်ပေးပါကွယ်၊ သားရဲ့ နှမအရင်းလေး တစ်ယောက်လို စောင့်ရှောက်ပါ"

ကိုယ့်ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ စကားမို့ သူ ဘယ်လွန်ဆန်ဝံ့ပါ့မလဲ။ ဘဝပေးအခြေအနေလေးတစ်ခု ပျက်စီးသွားမှာ လည်း စိုးရိမ်တာကြောင့်ပါ။

"ဟဲ့ မေးနေတာကို ဘာကြောင်တောင်တောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ဘဝမေ့ပြီး အောက်ခြေ လွတ်နေတာလား ပြောစမ်းပါဦး"

"အက်ဆီးဒင့်ဆိုတာ မတော်တဆဖြစ်တာပါ၊ ပေါ့လျော့မှု၊ သတိလွတ်မှုဆိုတာထက် အမှတ်တမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်သွားတတ်တာမျိုးပါ၊ ပျက်စီးရာပျက်စီးကြောင်း ငါကြံ့ရွယ်ခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ၊ ကားလည်း ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ကားကို နင်ကြည့်ပြီးပြီမဟုတ်လား"

"ကား ဘာမှ မဖြစ်ရင် နင် အိမ်ပြန်နောက်ကျလို့ ဆင်ခြေပေးတာမဟုတ်လား"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ကလေးတစ်ယောက်ကို ငါအမှတ်တမဲ့တိုက်လိုက်မိတာ အမှန်ပါ။ အဲဒီကလေး ဒဏ်ရာကြီးကြီးမားမား မရပေမယ့် ဆေးခန်းလိုက်ပို့ပေးရတယ်၊ အိမ်ပြန်လိုက်ပို့ပေးရတယ်၊ မုန့်ဖိုးအနေနဲ့ ငါ့မှာ ပါလာတဲ့ ပိုက်ဆံလေးပေးခဲ့ရတယ်၊ နောက်နေ့လည်း ဒဏ်ရာမပျောက် မချင်း ငါ့မှာ တာဝန်ရှိသေးတယ်"

"အမလေး ဒဏ်ရာမပြင်းဘူးလည်း ပြောသေးတယ်၊ နောက်နေ့တွေလည်း တာဝန်ရှိသေး လား၊ နင် ပိုက်ဆံတော်တော်ပေါနေလား နှိုင်းယှဉ်၊ ငွေတွေက အလကားရထားတာမို့လား၊ ဒါငါ့အဖေရှာထားတာတွေ မွေးစားခံထားရတယ်ဆိုပြီး နင်ပိုင်တဲ့ ငွေလို သုံးဖြုန်းနေလို့ ဖြစ်မလား"

"သမီး"

ကြားရတာ နားမသက်သာလွန်းတော့လို့ ဦးမြတ်ဖုန်းမောင် ဧည့်ခန်းကနေ ထလာရတာပါ။ သမီးက နှိုင်းယှဉ်အပေါ်ဆက်ဆံတာ အရမ်းကိုရင့်သီးရိုင်းပျလွန်းသည် ။

အစ်ကိုတစ်ယောက်လို သဘောမထားတာ၊ ဟိုအရင်စခေါ်လာကတည်းက။ ဒီအရွယ်ကြီး ကျမှ မွေးစားရပါ့မလားလို့ အပြစ်ပြောခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်မှာ ဒီကလေးရဲ့ ဒုက္ခဆင်းရဲကို မကြည့်ရက် တော့ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ။

သမီးကို တော်တော်လေး အတိုက်အခံလုပ်၊ ဖျောင်းဖျနားချပြီး နှိုင်းယှဉ်ဘဝလေးကို စောင့်ရှောက်ခဲ့ရတာ။

ဒါပေမဲ့လည်း သမီးကိုပိုပြီး ချစ်တဲ့ စိတ်နှင့် နှိုင်းယှဉ်ဘက်က အပြ

ည့်အဝ ကာကွယ်မပေးနိုင် ခဲ့ပေ။

"သူ ရှင်းပြနေသားနဲ့ သမီးရယ်၊ ဖေဖေတောင် ကားမောင်းရင်းနဲ့ ဒီ လိုတစ်ခါတစ်ရံ ဖြစ်တတ်သေးတာပဲ"

"ဖေဖေကို အဲဒါကြောင့်ပြောတာ၊ ကိုယ်တိုင်ကားမမောင်းပါနဲ့ ၊ ဒရို င်ဘခေါ်ပါဆိုတာ၊ ဒါမှ မဟုတ် သူ့ကိုမောင်းခိုင်းပါလား"

"ဪ နှိုင်းယှဉ်က ကုမ္ပဏီမှာ မန်နေဂျာတာဝန်ပေးထားတာ၊ ဒရိုင် ဘာလုပ်ခိုင်းလို့ ဖြစ်မလား၊ အခုလည်း ဖေဖေ မမောင်းချင်တဲ့ အခါ မော င်သောင်းကို မောင်းခိုင်းတာပဲ"

"ဖေဖေကတော့ နှိုင်းယှဉ်ကိုနေရာပေးပြီး ညှာတာနေတော့တာပဲ၊ မွေးစားသားက မွေးစား သားလို သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်မနေဘဲ အခွင့်အရေး ယူနေတာ ဖေဖေ၊ လူဆိုတာ သူ့နေရာသူမထားရင် ရောင့်တက်တာပဲ"

"သမီးကတော့လေ"

ခြေဆောင့်ပြီး အိမ်ထဲဝင်သွားသော သမီးကိုကြည့်၍ ရင်မောမိသည် ။ သမီးက ရွှေပေါ်မြတင် ပြည့်စုံစွာနေခဲ့ရတာမို့ မာန်မာနလေးရှိချင်တာ နားလည်ပါသည် ။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဖက်သားက ချို့တဲ့ လွန်းသည် ။ နေရာ တကာ အထက်စီးက ဆက်ဆံနေတော့ နှိုင်းယှဉ်ခမျာ သိမ်ငယ်ရတာ ပေါ့။

"သား"

ပခုံးလေးဖက်ကာ ဧည့်ခန်းထဲခေါ်လာခဲ့ပြီး နှိုင်းယှဉ်ကိုကျောလေးပု တ်ကာ နှစ်သိမ့်ရ၏။

"စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလား သား"

"အကျင့်ပါနေပါပြီ၊ သူ ဒီလိုပဲပြောတတ်တာပဲ"

"အင်း သားက နားလည်ပေးတော့ ဖေဖေစိတ်သက်သာသေးတာပေါ့ ကွာ၊ သမီးက သားကို သံယောဇဉ်တော့ ရှိပါတယ်၊ သားပြန်မလာတော့ တဗျစ်တောက်တောက် ပြောပြီးမျှော်နေတာလေ၊ အကျိုးအကြောင်းသိ အောင် ဖုန်းဆက်တော့ သားက ဖုန်းပိတ်ထားတာနဲ့ စိတ်ဆိုးနေတာပါ"

"စက်ပိတ်တာက ဒါကြောင့်ပါလို့ ပြောလိုက်ရင် ဂဃနဏမသိဘဲ ဖေဖေတို့ စိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ ပါ၊ ပြန်လာမှ ပဲ သေချာပြောပြမယ်ဆိုပြီး တော့"

"အေးပါ သားရယ်၊ ဖေဖေက သားကိုအပြစ်မတင်ပါဘူး၊ ဒီလိုကိစ္စမ ဟုတ်တောင် လူငယ် ဆိုတာ တခြားအကျိုးအကြောင်းတွေလည်း ရှိတတ်ကြတာပဲ၊ ဒါနဲ့ ဟိုဘက်က ဘာတွေတောင်းဆို သလဲ သား၊ ဘယ် လောက်လျော်ကြေးတောင်းလဲ"

"ကြီးကြီးမားမားမဖြစ်လို့ လျော်ကြေးမတောင်းပါဘူး ဖေဖေ၊ အရမ်းကိုချို့တဲ့ လို့ ကူညီရမယ့် အတိုင်းအတာမျိုးတော့ ရှိတယ်၊ တစ်နေ့လုပ်မှ တစ်နေ့စားရတဲ့ သူတွေဆိုတော့ ခြေထောက်ကို ထိသွားတာ၊ အလုပ်မလုပ်နိုင်ရင် ထမင်းငတ်ကြမှာ ပေါ့ ဖေဖေ၊ အဲဒါကြောင့် သားမှာ ပါတဲ့ ငွေတစ်သိန်းပဲ ပေးခဲ့ရသေးတယ်၊ နောက်ထပ်ဆေးကု ပေးဖို့ နဲ့ အထောက်အပံ့လေးတော့ လုပ်ပေးရ မှာ ပေါ့"

"ဪ အေးပေါ့ သားရယ်၊ လုပ်ပေးသင့်တာပေါ့၊ ငွေလိုသလောက် ကို သားဘဏ်စာအုပ် ထဲက သုံးသုံး၊ ဖေဖေမီးခံသေတ္တာထဲကသုံးသုံး၊ သားအဆင်ပြေသလိုသာသုံး သား၊ လူတစ်ယောက် ဒုက္ခကိုကယ်တင် တာဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်ကြောင့်တစ်ခုခုဖြစ်သွားလို့ တာဝန်ယူရတာဖြစ်ဖြစ် ကုသိုလ်ရပါ တယ် သားရယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အခုလိုနားလည်ပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဖေဖေ"

ဒီလိုပြောတော့ ဦးမြတ်ဖုန်းမောင် မျက်နှာမကောင်းပေ။

"ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဆိုတာက သူစိမ်းဆန်တယ် သားရယ်၊ ဖေဖေကို အဖေရင်း တစ်ယောက်လို သဘောမထားနိုင်လို့ ဒီလိုပြောတာလား သား"

နှိုင်းယှဉ် မဆိုင်းမတွပင် ခေါင်းယမ်းလိုက်မိသည် ။ အဖေရင်းထက် မက ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်က မေတ္တာတွေပေးနိုင်လွန်းသူဟု ယုံကြည်ထားတာပါ။ နိမ့်ပါးသောဘဝကို မြင့်မားအောင် ကူညီထား တာ ကျေးဇူးတရားတွေကလည်း ဒီတစ်သက် ဆပ်လို့ ကုန်မှာ မဟုတ်ပေ။

"သူစိမ်းဆန်လို့ ကျေးဇူးတင်တယ်လို့ ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ ဖေဖေကျေးဇူးတွေက အမိအဘတွေထက်ကို ကြီးမားလွန်းတယ်လို့ ထင်မိပါတယ်၊ နိမ့်ပါးစုတ်ပြတ်နေတဲ့ ဘဝကို စေတနာ မေတ္တာအပြည့်နဲ့ ကယ်တင်ထားတာ၊ သားရဲ့ မိဘအရင်းတွေထက်တောင် ကျေးဇူးကြီးမားပါတယ်၊ မိဘအရင်းတွေတောင် ဒီလိုဘဝမျိုး ထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးလေ၊ ဖေဖေ မသေခင်ကတောင် သားဘဝက ပြည့်စုံခဲ့တာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဆင်မပြေမှုတွေနဲ့ ပဲ ချို့ချို့တဲ့ တဲ့ နေခဲ့ရတာပါ၊ ဒါပေမဲ့ အဲဒီကျောက်တွင်းတူးတဲ့ နေရာကို နောက်တစ်ခေါက် ထပ်မသွားခဲ့ရင် ဖေဖေသေမှ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြီးတော့ ဖေဖေမသေရင် မေမေလည်း ဒီလိုအဖြစ်ဆိုးမျိုးနဲ့ သေ မှာ မဟုတ်ဘူး ၊ သားလည်း ဖေဖေ ကယ်တင်တဲ့ အချိန်က အဖြစ်မျိုးဖြစ်မယ်မထင်ဘူး"

"သားရယ်"

ပြောရင်းနှင့် မျက်ရည်ကျလာတော့ ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်က သူ့ကိုဖက်ပွေ့ကာ စိတ်မကောင်း သလို နှစ်သိမ့်သည် ။ သူ့ဒဏ်ရာတွေက သေရာ

ပါပါ။ လူမမယ်အရွယ်လေးနှင့် ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ခံခဲ့ရတာ နည်းတဲ့ ကံကြမ္မာဆိုလား။

ဦးမြတ်ဖုန်းမောင်နဲ့ ဆုံစည်းမှုမရှိလို့ ကယ်တင်မခံရလျှင် သူ့ဘဝက ခိုးမှုခါးပိုက်နှိုက်မှု၊ တစ်ခုခုဖြင့် ထောင်ထဲမှာ ရောက်ချင်ရောက်နေမှာ ။ ဒါမှ မဟုတ် လူတွေဝိုင်းရိုက်လို့ သေရင်သေ၊ မသေရင် ကျိုးတာကန်းတာ တစ်ခုခုတော့ဖြစ်နေလောက်သည် ။

"အခု သားဘဝမှာ အဖေလို့ ခေါ်စရာရှိတာ ဖေဖေကျေးဇူးကြောင့်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း မြူမှုန်ခြယ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သည်းညည်းခံနိုင်တာပါ။ ဖေဖေ ဆုံးမသွန်သင်တာတွေ တောင်းဆို တာတွေ သားမမေပါဘူး။"

"အေးပါ သားရယ် စိတ်ဓာတ်တွေ မာကျောနေတာက အရွယ်ရောက်နေတဲ့ သားကို မွေးစား ရပါ့မလားလို့ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့တာလေ။ ဘာမှ မသိတတ်သေးတဲ့ ကလေးအရွယ်လေး မွေးစားရင် မိဘအရင်းပဲ ထင်ပြီး ကျေးဇူးကန်းတာ စော်ကားတာမျိုးမရှိနိုင်ဘူးပေါ့။ အခုက သား ဆယ့်ငါးနှစ် သားအရွယ်လောက်မှ မွေးစားခဲ့တာဆိုတော့ သားတစ်ချိန် ချိန်မှာ ကျေးဇူးကန်းတာမျိုးလုပ်နိုင်တယ် ပေါ့လေ"

"သူ့ဘက်ကလည်း ဒီလိုတွေးနိုင်တာပဲ၊ သား နားလည်ပါတယ်။ သွေးသားအရင်းမဟုတ်တဲ့ အတွက် သူ့ဘယ်ယုံပါ့မလဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေ ကတော့ သားကိုယုံကြည်ပေးပါ။ သားဘယ်တော့မှ ကျေးဇူးမကန်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သားဘဝကို ကယ်တင်ထားတဲ့ ဖေဖေက သားရဲ့ မိဘအရင်းပါပဲ "

"ကျေးဇူးပါပဲ သား၊ အဲလိုပြောပေးတာ ဖေဖေ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သားရဲ့ ကတိစကားကို ဖေဖေ ယုံကြည်တယ်၊ ကဲ သား သားလည်း ပင် ပန်းလာတော့ စားသောက်ပြီးရင် ရေမိုးချိုးပြီး နားလိုက်တော့လေ၊ ဖေ

ဖေကတော့ သမီးစိတ်တိုင်းကျ သားကိုမစောင့်ဘဲ စားလိုက်ရတယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ဖေဖေ"

နှိုင်းယှဉ် အောက်ထပ်က ကိုယ့်အခန်းထဲကိုယ် ဝင်လာခဲ့သည်။ ။ အတက်ချီကွေ့ကို အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲဖွင့်ကာ သိမ်းလိုက်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီချွတ်ကာ ခုတင်ပေါ်ပစ်လှဲလိုက်သည်။ ။

မွေ့ရာကြီးက ဇိမ်ခံလို့ ကောင်းအောင် အိမ်နဲ့ဖြစ်သွား၍ စိတ်တို့ ပေါ့ပါးလန်းဆန်းသွားသည်။ ။ ဟိုးအရင်က လမ်းဘေးခြုံတောမှာ တိုးအိပ်ခဲ့သလို ကျောင်းကန်ဇရပ်၊ ရပ်ကွက်ကင်းတဲ၊ ကားမှတ်တိုင်တွေက သူ့ရဲ့ အိပ်ရာနားနေရာ နေရာလေးတွေပါ။

အိမ်လစာမပေးနိုင်သည့်လတွေဆို ထိုနေရာလေးကို မေမေ့ကိုပါခေါ်အိပ်ခဲ့ရသည်။ ။ တောင်းလို့ ရ ခိုးလို့ ရသည့်အခါမျိုးမှ ထမင်းစားရသည့်ဘဝ။

ဒီဘဝဒီအဖြစ်အပျက်တွေကို သူဘယ်မေ့နိုင်မှာ လဲ။ ဖေဖေအ လုပ်သွားလုပ်သည် ဆိုတုန်းက အကြွေးယူထားသမျှတွေက ဖေဖေဆုံးပြီဆိုသောအခါ အိမ်ကိုရောင်း၍ အကြွေးဆပ်လိုက်ရတော့ နေစရာမှ မရှိတာ။ ။

အဖြစ်အပျက်တွေက ကျိန်စာတိုက်ခံရသလိုပါ။

"ဒေါက် ဒေါက် အစ်ကိုလေး ထမင်းပွဲပြင်ပြီးပါပြီ"

"ဪ အေး အေး လာပြီ၊ အေးမွန်"

သူ မစားမှာ စိုး၍ ဖေဖေက ထမင်းပွဲပြင်ခိုင်းထားဟန်တူသည်။ ။ သူ ရေအမြန်ချိုးပြီး ထမင်းစားခန်းထဲ သွားဖို့ ပြင်ရသည်။ ။

အခုချိန်မှာ တော့ အရင်ကလို သူများ ဆီက တောင်းစားရ ခိုးစားရ
သည့်ဘဝမျိုး မဟုတ်ဘဲ ထမင်းခူးခပ် ပြင်ဆင်ကျွေးမည့်သူက အဆင်သ
င့်။

ဒီဘဝကို ဘယ်လိုအကြောင်းအရာမျိုးနှင့်မှ မစွန့်လွှတ်ချင်တော့ပါ။
